

No. 12. }

December 1884.

{ 10de Aargang.

Juleaften.

Juleaften du er skjøn,
 Du kom til os med Guds Søn.
 For Guds Stol hans Engle fødte
 Spødt om al den Fryd og Glæde,
 Du har bragt paa Jorberig.

Livets Træ med Lys i Top
 Bored i Guds Have op ;
 Adams Børn dog længe fulted :
 Paradis for os er luftet ;
 Døp og Dom er Syndens Sold.

Lysets Træ med Liv i Løn
 Er oprundet med Guds Søn ;
 Engle svæve i dets Grene,
 Kvæde spødt med Stemmer rene,
 Vinkle os til Paradis.

Der os santer Gud i Læ
 Under Livets Palmetræ,
 Der sin Herlighed den klare
 Han for os vil aabenbare
 I vor Herres Jesu Navn.

Om det Lys, som tændtes brat
 Med Guds Søn i Julenat,
 Livets Lys, som blidt skal brænde
 For de Smaa til Verdens Ende,
 Minder os vort Juletræ.

Juleaften i Eriks Hjem.

Det var midt i Middagsstunden. Madam Bergman havde just løst Potetesgryden fra Storfstenen og skulde til at dække Bordet, da hendes Mand traadte ind i Kjøkkenet, efterat han havde trampet vel af sig Sneen. Strax efter kom hans Søn Erik hjem fra Skolen, rødkindet og pustende og med begge Hænder bag paa Ryggen.

"Jeg har en Gaade til dig, Fa'r", raabte han; "Fa'r kan aldrig gjette, hvad det er."

"Da er det vel ei værd at forsøge derpaa", svarede Faderen roligt.

"Løv vel af Fødderne, Erik, og luk Døren efter dig", sagde Moderen og tilføiede: "Nu skal du faa Potetes og Noget, som er bedre end alle Gaader."

"O, vent lidt! Det er min egen Gaade, eller idetmindste skal den blive min — ja, ikke Gaaden, men selve Sagen, forstaar Mo'r."

Eriks Forældre saa meget forundrede ud over Sønnens besynderlige Tale, medens gamle Bedstemoder, som sad med en liden Pige i Fanget, langsomt gjentog Alt, hvad han sagde, idet hun her og der indsletede sine egne Tanker: "Kjære væne, hvor den Guttten bliver lærd!"

Men Erik blev ivrigere: "Fa'r, hvad er det, som altid har Munden aaben?"

"Det maa være lille Tulla," afbrød Moderen.

"Og altid er hungrig?"

"Det er vel dig selv det, Erik", sagde Bedstemoderen.

"Og, som taler, om vi end ikke høre det med vore Øren; og den Mad, som vi stoppe i det, føder mange andre Mennesker."

"Hold op, nu er det nok, Barn! Nu have vi nok at gjette paa."

"Ja, I kunne aldrig gjette, hvad det er," sagde Erik, straalende af Glæde.

"Den Mad, Fa'r spiser, føder os Alle", sagde Madam Bergman, idet hun med en fornøiet Mine fatte en Tallerken med rygende Kaasuppe for sin Mand og syntes at have

løst Gaaden udmærket vel; "den gjør ham stærk, og han arbejder for at skaffe os Mad."

Erik rystede paa Hovedet. "Vil Fa'r give mig to Øre at mette den med, saa skal jeg sige, hvad det er," spurgte han; "bare to Øre?" Faderen søgte i sin Lomme, tog op to Øre og lagde paa Bordet. — "Og Mo'r og Bedstemo'r", fortsatte Guttten; "aaja, de behøve ikke at give mere end ét Øre."

Men nu blev Madam Bergman forstærket. "Kom bare ihu, at du ikke trækker noget levende Kræ ind i Huset", sagde hun ivrigt, idet hun standsede midt paa Gulvet med en Brødbakke i den ene Haand og et Saltkar i den anden. "Det frabeder jeg mig. Jeg mindes nok den hvide Hundehvalpen, som spiste ligejaameget Brød som "Tulla", og siden Duerne — nei, jeg har faaet nok af levende Kræ; træk ikke flere hid, det siger jeg dig."

"Nei, Mo'r, det lever ikke, uagtet det har Mund."

"Og en hungrig Mund — det er just det Værste." Erik fristedes nu til at løse Gaaden og lade sig noie med de to Øre. Men han gjorde endnu et Forsøg. "Det lever ikke, Mo'r, og kan intet Dudd gjøre; det er en Slags Sparebank" — og Eriks Dine tindrede; "thi Læreren sagde, at Alt, hvad vi give til den, saa vi igjen med Renter."

"Spis nu, Erik", afbrød nu Moderen, "aldrig i mit Liv har jeg hørt en saadan Gut; spis nu!"

"Saa jeg ét Øre da, Mo'r?"

"Erik bliver nok ikke stille, førend han faar løftet fra baade Mo'r og Bedstemo'r de saa Skillinger, de have", ytrede den Gamle i en halvt klagende Tone.

Hele Tiden havde Erik holdt Hænderne paa Ryggen, nu drog han dem hastig frem og viste en ny, blank Sparebøsse, i hvilken han stoppede de to Øre, han havde faaet, og begyndte derpaa at ryste den af alle Kræfter.

"En Sparebøsse!" udraabte begge Forældre.

"Ja, men det er ingen sædvanlig Sparebøsse; det er en Missions-Sparebøsse, og jeg har bedt Læreren saa meget om at faa den, og han sagde, at jeg var for liden; men da fortalte jeg ham, at jeg havde læst om en liden Mus, som hjalp en stor, brølende Løve ud af en Snare, hvori den var fangen, og at jeg ogsaa gjerne vilde forsøge at hjælpe de stakkels Hedninger, uagtet jeg er bare en liden Gut. Og se, Fa'r, her er Munden, som altid er hungrig, lige indtil et Dre titter ud igjennem Hullet, for da faa ikke flere Rum."

"Hvad er det, Guttien snakker om?" spurgte Moderen — "om Læreren og Hedninger og Løver og Mus, og jeg ved ikke Alt. Dersom jeg kunde fatte, hvorledes det hænger sammen med, hvad du nys snakkede om, at, dersom vi putte Penge i Bøssen, saa skal det føde mange Menneſter?"

"Det er ikke for os selv, vi lægge Penge i den", svarede Erik glad; "det er for de sorte Menneſter, til at kjøbe Bibler til dem og sende dem Missionsarer, og Læreren sagde, at det er det Samme som at sende dem Livsens Brød."

Faderen tog sine Brillen af og saa paa Erik i den største Forundring; Moderen tog Sparebøssen og forsøgte at faa Dreſtykkerne ud igjen, og Bedstemoderen betroede den Lille, at den megen Læsning havde gjort Broderen forstyrret i Hovedet.

"Hør nu, hvad jeg siger," sagde Mester Bergman i en heftig og meget bestemt Tone; "imorgen tager du denne Ringesten direkte med dig tilbage did, hvorfra den er kommen, og hils du Læreren med, at jeg ei vil vide af saadanne Gaffaber som disse om Hedningerne og Sparebøsser — men skjøt du kun din Læsning. Jeg har nok hørt dette Snak om at sende ud Præster, som skulde lære de Sorte, at de ei maa spise hverandre op; men jeg siger: det er en Sag, som ikke vedrører os."

"Ja, det Samme siger jeg", ytrede Moderen, idet hun med en gammel Gaffel forsøgte at faa de tvende Dre ud; "hvad have vi at gjøre med disse Vitte, som ei ere stort

bedre end Dyr? Det er virkelig besynderligt af Lærer Gren at forlange, at vi, fattige Folk, skulde betale Penge til saadanne Gaffaber. Penge er der nok Brug for alligevel — det skal jeg svare for. Missions-Sparebøsser — de kunne passe for de Rige, ikke for os." Og hun satte den ulykkelige Sparebøsse op paa en Hylde, efter at hun forgjæves havde forsøgt paa at faa tømt den.

Men Erik lagde begge sine brune Hænder for Ansigtet, støttede Albuerne mod Bordet og græd bittert. "Snille Fa'r, faar jeg ikke Lov til at beholde den? Jeg skal ikke bede mere om Penge — bare lægge dem i den, som jeg selv sparer sammen — skjære Fa'r, lad mig faa beholde den!"

"Kjære Barn, tag dig det ikke saa nær! det er jo bare Narrestreger Altsammen. Men jeg har sagt, at Sparebøssen skal tilbage til Læreren igjen, og du gjør, som jeg siger dig."

"Dersom han bare kom herhen, saa du selv fik tale med ham", hulkede Erik; "da er jeg vis paa, at jeg fik Lov til at beholde den."

"Græd og pib nu ikke", sagde Moderen, "men vær snil Gut! Dersom du i Stolen skal lære at blive opsælsig og uslydig, da er det bedst, at du bliver hjemme."

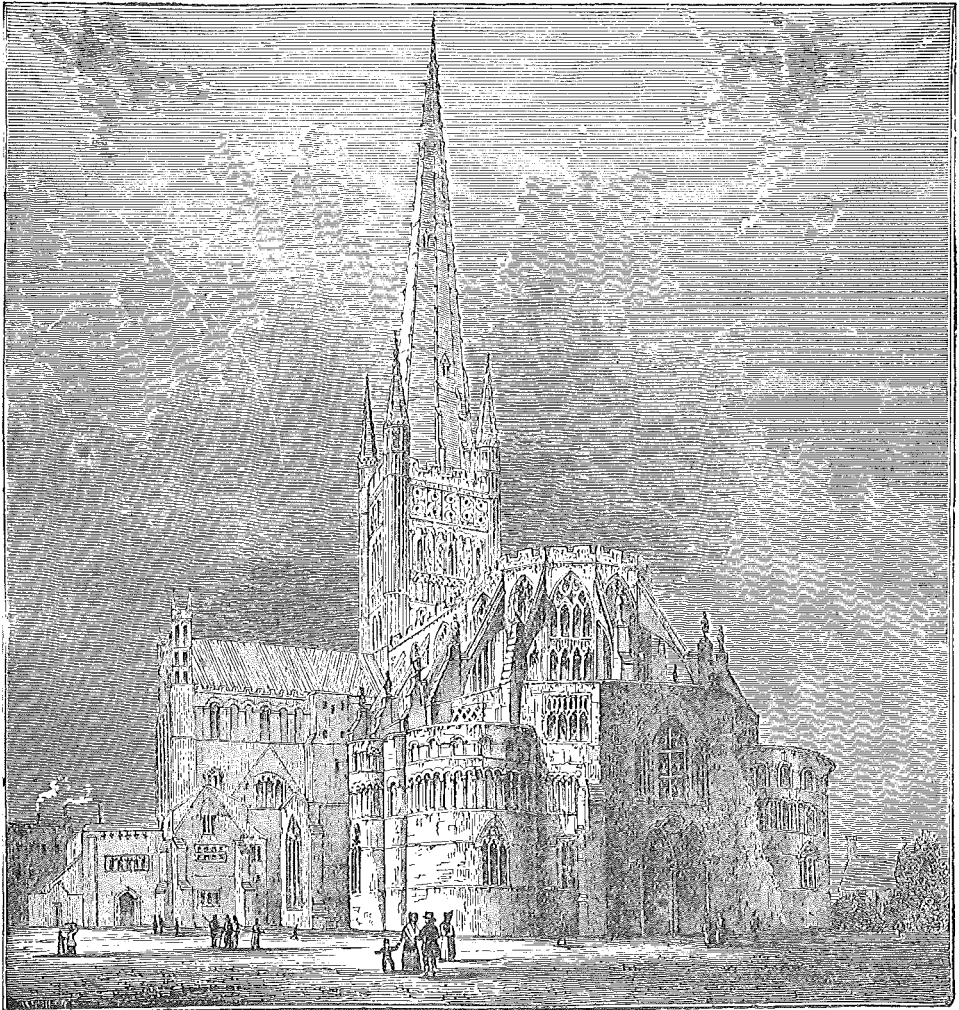
"Vi have jo faaet Juleferier idag, og jeg træffer ikke Læreren førend paa Søndag", sagde Erik.

"Jasaa; tag den da med dig paa Søndag — men glem det ikke"! befalede Faderen.

Efter Middagen gik Eriks Fader, som var Bygmester, igjen til sit Arbejde; Moderen havde Afstilligt i Huset at sykle med, og Erik blev alene igjen i Kammeret foran Skafelovnen. Han stod nogle Diebliffe og betragtede Ilden; derpaa tog han en Stammel, satte sig paa den, stillede Sparebøssen paa sine Knæ, støttede Hovedet mod Hænderne og saa meget bedrøvet ud.

(Fortætted.)

Domkirken i Norwich.

Denne store, pragtfulde og ældgamle | dr:de, findes i Byen Norwich i England og
Kathedralkirke, der er fra det 11te Aarhun- | er bekendt viden om.

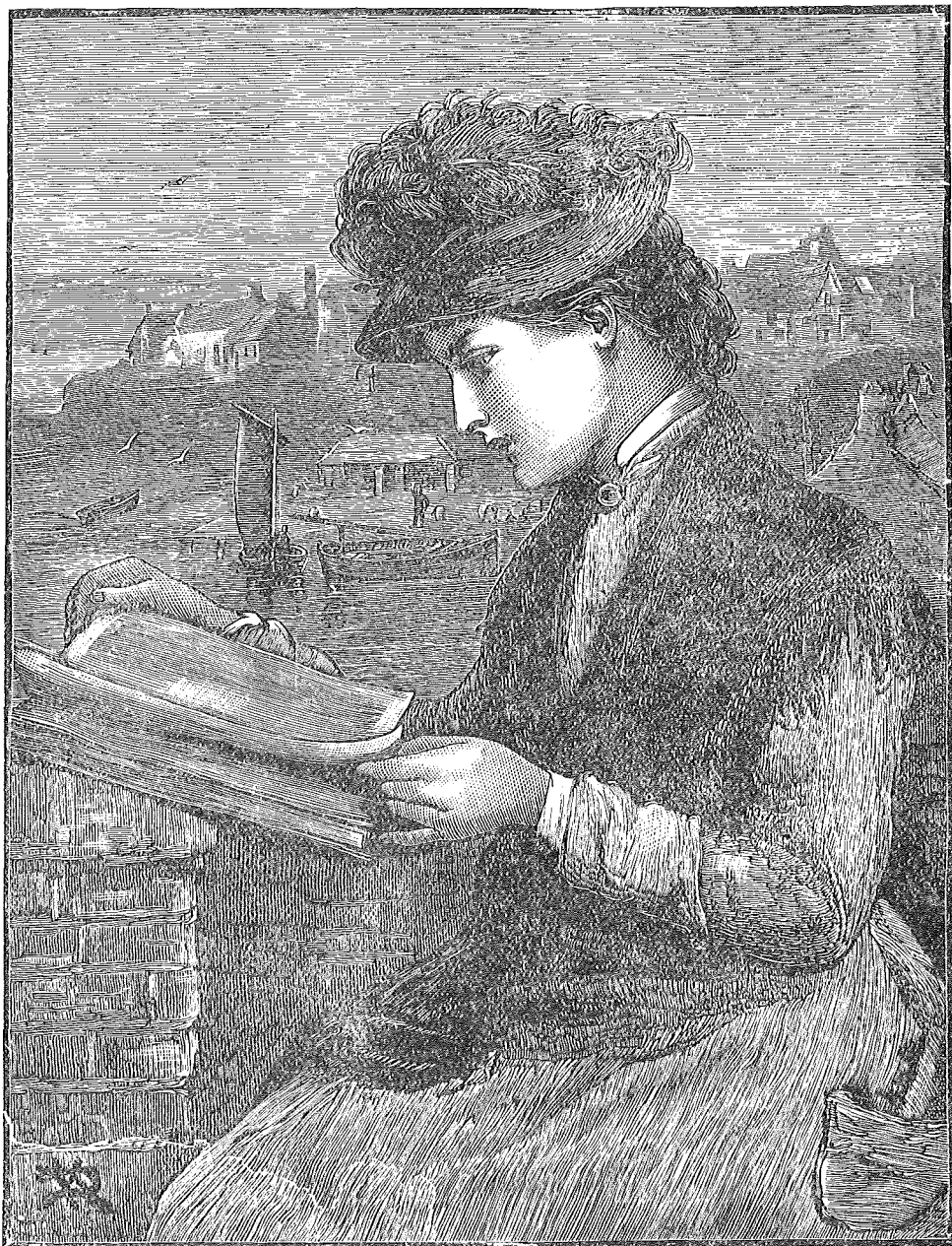
Jule-Lovsang.

Mel. O sanctissima (Jensens Sangbog No. 55).

O du herlige, o du salige,
Kærlighedsbringende Juletid!
Kristus har os givet
Freden og Livet!
Fryd dig, fryd dig, o Kristenhed!

O du herlige, o du salige,
Glædebringende Juletid!
Krist vor Broder vorden,
Bringer Fryd til Jorden!
Fryd dig, fryd dig, o Kristenhed!

Bed Stranden.

Gyltenrød nu Eolen daler
 Vag de sjerne Etyer ned.
 Al Naturen til mig toler
 Om den skønne Himlens Fred.
 Jeg vil sætte mig ved Spen,
 Høre Fuglens Sang fra Den.

Jeg vil folde mine Hænder,
 Bede taus min Aftenbøn
 Til min Gud, som Alting kender,
 Til hans elskelige Søn;
 Og, naar fromt til ham vi beder,
 Lyser han sit "Fred med Eder!"

Den fangne Sjager-Pige.

(Slutning.)

Den 23de August. "Begge Børnene reiste imorges. Gud ledsage dem og hold dem i sin Barmhertighed baade med Sjæl og Legeme! Afsteden var ung. Den lille Johannes var ikke meget bedrøvet. Han er endnu for ung til at forstaa, hvad denne Afsted betyder, og, da hans Ophold her har været kortere, er han ikke bleven os saa hengiven som Lydia. Desuden har man ogsaa sagt den munvre Gut, at, naar han uden Taarer vilde lade sig sætte paa Hesten, skulde Hesten med Sadel og Bidsel tilhøre ham. Dette Løfte og den Fryd at kunne ride gjorde ham det saa let, at han leende sprang ud af vore Arme for at lade sig løfte paa Hesten.

Den elskede lille Lydia gif Afsted en meget nær; hun havde sluttet sig til os Alle med en barnlig Tillid saa fast, at vi aldrig før havde seet noget lignende. Ofte forekom BARNET os i sin inderlige Tro og Kjærlighed som en liden Guds Engel.

Ved sine Pleiefædre hængte BARNET med en saadan Tænderlighed, som man kun finder hos et saa elskeligt Barn; derfor maatte Tanken om at stilles fra dem forarsage hende dyb Sorg. Den foregaaende Morgen, da hun stod op og hørte, at Manden var kommet for at hente hende, listede hun sig efter Frokosten bort med en anden Pige for at gjemme sig i Skoven, saa at Sendebudet ikke skulde saa hende med. Forst efter lang Søgen lykkedes det at finde Børnene, som vare løbne langt ind i Skoven. Lydia var ganske forskrækket og græd bitterlig; det kostede Moie at berolige hende. Hendes Moder sagde til hende, at det var den Herres Jesu Vilje, at hun skulde være lydlig og følge med Manden til sit Folk. Den kjære Frelser var jo overalt hos hende osv. — Da blev hun roligere og svarede: "Naar den Herre Jesus vil det, saa vil jeg ogsaa gjerne gjøre det". Denne Underkastelse under Herrens Vilje, som fra denne Stund tydelig viste sig hos BARNET, var os et tydeligt Tegn paa, at dette var Herrens Bæ-

med hende, saameget mere, som vi altid havde frygtet for, at hun med Magt maatte rives ud af vore Arme. Hun var hver Dag vant til at lære et Bibelsprog. For denne Dag gav Moderen hende de Ord, som passede til Bevægelsen i hendes Hjerte: "Han er Herren; han gjør, hvad Ham behager." — Lydia fremtogte Bibelsproget for hende og fortsatte strax med barnlig Freidighed at fremføre den 23de Salme. Hun var livlig den hele Dag og trostede ofte den grædende Moder med sine barnlige ensfoldige Trostegrunde.

Ved Indpakningen var hun meget ivrig for at hjælpe sin Moder. Sin lille Kommode og, hvad hun af Bøger og andre Ting ikke kunde tage med, gav hun sin lille Pleiefoster for det Tilfælde, hun ikke kom tilbage. Bibelen var dog det Første, hun bragte frem til Indpakning. Den næste Morgen (23de August) maatte hun nu afsted. Ved Morgenandagten deltog hun med sin klare barnlige Stemme i Sangen til Herrens Lov og Pris for hans Trofasthed og Naade i al Evighed. Hun var munter lige til Afreisens Dieblid; da blev hun dog meget bevæget; under mange Taarer tog hun Afsted med sine Kjære, der med brændende Bønner og Velsignelser overgav hende i den trofaste Hyrdes Barmhertighed. Da hun sagde den lille Karine Farvel, græd hun hørt; men hun fattede sig snart og gif, uden at man behøvede at bede hende, til Hesten, hvorpaa den lange Reise skulde foretages. Da Faderen løstede hende op paa Hesten og for sidste Gang sluttede hende i sine Arme, sagde hun: "Den kjære Gud er nu min Fader, ikke sandt?" — Hele hendes Forhold viste i al sin barnlige Naturlighed tydelige Tegn paa, at Guds Naade boede i hendes Hjerte. Saaledes saa vi da det saa ont elskede Barn, som Herren paa en underfuld Naade havde ført til os, ved en ikke mindre ubegribelig Herrens Førelse taget fra os igjen. Vi høre Herrens Spørgsmaal til os: "Har jeg ikke Magt til at gjøre med Mit, hvad jeg vil?" Vi hørte os, under hans Vilje og henstille til Ham, om han vil tilbagegive os

Barnet eller ikke. Han er Herren, han gjør, hvad Ham behager."

Saa var Lydia nu begyndt den store Rejse. Veiret var overmaade varmt, og det stakkels Barn var Dag efter Dag udsat for de brændende Solstraaler i de skygeløse Egne. Rejsen gik igjennem. Da de havde været omtrent otte Dage paa Veien, kom de til en Missionsstation, hvor de hvilede i nogle Dage. Lydia fandt der til sin store Glæde Beskjendte fra Brainerd. En Cherokee-Pige, som der var opdraget i den kristne Tro, var nu ansat som Lærerinde ved denne Station; denne og Forstanderen i Brainerds Datter, som netop var her, tog sig af Lydia med den søsterligste Kjærlighed. Den Sidste fortalte ved sin Tilbagekomst til Brainerd, at Lydia var kommet til Stationen meget angrebet af Rejsen; dog var hun snart kommet sig og havde med sin sædvanlige Piøslighed talt om den Herre Jesus og om sine Forældre; hun havde ofte udtalt det barnlige Koralangende, at Faderen snart maatte komme og hente hende tilbage, eller den Herre Jesus maatte komme og hente hende til sig i Himmelen.

Efter nogle Ugers anstrængende Rejse var vort kjære Barn sammen med andre fangne Børn kommet til Grændsen af Sjagernes Distrikt og blev her overgivet til Stammens Ansører. Da der ikke fandtes Stægtninge af Lydia og Johannes, der gjorde Krav paa dem, lykkedes det deres Bestyrters uførtroede Bestræbelser at faa Børnene tilbagegivne til ham. Denne Mand havde under den lange Rejse antaget sig Børnene med faderlig Omhu. Saa tog han dem igjen med sig tilbage. Lydia glædede sig inderlig over, at hun om nogle Maanedes atter skulde være i Brainerd hos Fader og Moder. Men Herren, der har Magt til at gjøre med Sine, hvad Ham behager, havde bestemt noget Bedre for hende. Han havde Medlidenshed med det stakkels Barn, der havde lidt Saameget, og ilede med at udfri hende og føre hende til et bedre Hjem. Vinteren var nu kommet, og, da Lydia var meget svag efter Rejsens Anstrængelser, maatte

Tilbagereisen til Brainerd opfattes til Foraaet. Regjeringens Udsending beholdt Gutten hos sig, men overgav Lydia til en i Noboskabet boende Embedsmands Enke, for at hun kunde faa den kristelige Pleie, hun saa høilig tiltrængte. Denne Enke tog sig af det syge Barn med sand moderlig Trofskab, og under hendes Pleie tog de betenkelige Tegni paa Sygdommen, som Hoste og Feber, Noget af; men, da Foraaret kom, greb Sygdommen atter om sig med fornøyet Snyrte, og at hun hurtigt nærmede sig Doden, blev nu Bished. —

Noiere Underretning om hendes sidste Dage findes ikke. Sin Enke, der med vedvarende Trofskab pleiede Barnet til hendes Dod, fortæller kun dette: Lydia havde været saa stille og taalmodig i alle Lidelser, at hun aldrig havde seet noget Pignende; hun havde altid bedet, og det med rørende barnlig Enfoldighed; ofte fremsagde hun Bibelsprog og Salmer, som handlede om Frelserens Kjærlighed. Allerhelst lod hun sig fortælle og forelæse af Frelserens Lidelseshistorie. Kort før sin Dod ønskede hun at høre det Sted, hvor den Herre Jesus velsigner Børnene. Dette blev hende forelæst: "Fader de smaa Børn komme til mig", gjentog hun sagte og strakte de smaa Arme opad, som om hun vilde ile den kommende Herre indode. Nogle Minutter senere var den lille Sjager-Piges frelste Sjæl i Hans Arme, der paa sin Throne i Hørligheden, som dengang han vandrede paa Jorden, bød: "Fader de smaa Børn komme til mig og forhindre dem ikke! Guds Rige hører saadanne til."

Jesu, styr Du mine Tanker,
Jesu, lad mig leve saa,
At, hvor jeg i Verden vanter,
Et Guds Barn jeg blive maa!
At hver Stund jeg Kande drager
Gud til Ære, mig til Gavn,
Og saa dø, naar dig b. hager,
I det søde Jesu Navn!

Juleklokkerne.

Mel. Jensen's Sangbog No. 44.

Udi en Krybbe Jesus laa,
 Skjönt Himlen er hans Stie;
 Han hvilede paa Halv og Straa,
 Mørkt var det om hans Veie.
 Men Stjernen lyfte Stjøn og klar,
 Om Sø og Land sin Glans den bar.
 Halleluja, Halleluja,
 Barn Jesus! Barn Jesus!

Hver sorgfuld Sjæl blir frisk og glad
 Og lægger bort sin Smerte;
 Et Barn er sødt i Davids Stad
 Til Trøst for hvert et Hjerter.
 Til dette Barn vi skulle gaa
 For Barnefind igjen at faa.
 Halleluja, Halleluja,
 Barn Jesus! Barn Jesus!
 H. C. Andersen.

Juletræet.

Mel. Jensen's Sangbog No. 31.

Det skønneste af alle Trær
 Korvist er Juletræet.
 Trods Sne og Kuld' det smykkes er
 Med Blomster, Frugt og Lys saa skjær',
 Med Julegaver prydet,
 Ja prydet.

Eh! se, engang ved denne Tid
 Kom Jesus ned til Jorden.
 Her var kun Mørke, Sorg og Strid,
 Hvis Jesus ei var kommen hid.
 Han er vor Proder vorden,
 Ja vorden.

Med ham kom Lys og Liv og Fred
 For Gamle og for Unge.
 For os har Jesus og bered
 Kryd her paa Jord og Hæset med;
 Vi derfor Tak ham sjunge,
 Ja sjunge.

O, lad ham i dit Hjerter bo!
 Han smykkes det saa gjerne
 Med Kjærlighed og Haab og Tro,
 At du kan engang hør ham bo
 Og lyse som en Stjerne,
 En Sjerne.

G a a d e.

Hvad saa det Første end være vil,
 Langt kan det vanskeligt blive til.
 Det Andet er listigt at høre paa,
 Naar man paa de rette Strengene kan staa.
 Du for det Hæle dig tage iagt,
 Det Mange har i Jordærvælse bragt.
 A. L.

Opløsning

paa Gaaden i No. 10:

Thronhjem.

Rigtig opløst af R. K., Lanesboro, Minn.;
 A. C. K., Stony Run, Minn.; H. S. W.,
 Amherst, Minn.; D. S. H., Houston, Minn.;
 M. D. B., Blom, Tac.; A. B. J., Eaton,
 Wis.; L. S., Dallas, Wis.; J. B. M.,
 Volk Co., Wis.

Kvittering.

Til Waisenhuset i Wittenberg er
 indsendt fra Skolebørn i Granite Falls Mgh.,
 Minn., ved Kasserer Arent Johnson ... \$6.80.

"Børnebladets" Aste Marg.,

begynder, om Gud vil, fra Nytaar 1885 og
 sendes alle gamle Abonnenter, som ikke inden
 1ste Januar have op sagt Bladet, og
 som have betalt al gammel Gjæld til
 dette Aars Udgang. Enhver se nu altsaa til
 strax at betale sin Gjæld paa Bladet!
 Bladet burde betales i Forskud. De,
 der indsende Forskudsbetaling for næste Aar i
 Begyndelsen af Aaret, erholde som
 Præmie 1 indbundet Expl. af en
 tidligere Margang af Bladet for hver
 \$2.50, der er betalt i Forskud.

Nye Bestillinger bedes indsendte snar-
 rest muligt.

Prisen er fremdeles 35 Cents pr. Expl.

Vore Agenter, der tage Bladet i Pakker
 og selv holde Navneliste, tilstaa vi derimod
 for det dermed forbundne Arbejde og Udgifter
 følgende Reduktion:

Pakker paa 5—9 Expl. efter 30 Cts. pr. Expl.

— 10—49 — 25 " —

— 50 og derover efter 20 " —

Adresse: J. B. Frick,

Dr. 8, La Crosse, Wis.

Entered at the post office La Crosse,
 Wis., as second-class matter.

"Fædel. og Emigr."s Trykkeri, La Crosse, Wis.